

az ideális háziállat

*a kutya szeme kék, mint az Uránusz.
hangja akár a Hold háta, koromsötét.
bámul a dög, körülötte keringek,
napként melegít, ha elalszom.
ismétlődő sétáimra elkísér.*

*a nő szeme kék, mint az Uránusz.
a hangjára nem emlékszem.
fél évig engedte, hogy melegítsem,
gyönyörű volt és gyerek.
a nevem sem rémlik már neki.*

*a kutya nyalogat. nem izgat fel,
mégis több szeretetet kínál,
mint ami fölött az ágyban libegve mozgok,
aminek a nevére sem akarok emlékezni.*

*a kutyához semmit sem írok,
még nem bántott eleget,
váratlant nem tartogat.
nőstény.
nehéz lenne megemészteni,
ha csak férfiak látnák
az összes kudarcomat.*

PETŐCZ ANDRÁS

A Kastély falai

Rejtélyes a Kastély, a falai mögött
fehér és szomorú ruhába öltözött
asszony, aki nincs.

S miként egy macska. Némán lépdel.

*Mondják, hogy a kettő,
hogy ők, ketten,
hogy ők léteznek csupán,
akik elbevernek, pubán a kereveten,
miként a bilincs.*

*A macska ugrik.
Aztán csak lép.*

Miként ha furcsa alak.

*Úgy vagyok, mondja,
hogyan meghallottalak.*

A Kastély falai szomorúak és zártak.

*Az örök sápadtan szalutálnak,
ha arra jár a Kastélynak ura.*

A megsápadt költő.

*Van rajta sál, szürke,
vagy piros,
meg valami fekete felöltő.*

*És a fehérr, szomorú ruhába öltözött
asszony,
aki álmában fekete macska,
kést hord magánál,
azért,
hogyan vért fakasszon.*

*A szolgáló, persze, naiv.
Még alig nagyobbacská
egy kamaszgyereknél.*

*S az úrnő, ha macskaként
áldozatot keresgél,
a szolgáló a Kastély urához,
a költőhöz szalad,
mondván, hogy éhes a macska,
kell neki valami falat.*

*Ekkoriban, ha éppen
halálos sikolyt hallani,
elnyelik a hangot
a Kastélynak falai.*

*Így élnek ők,
a Kastély különös lakói,
az ódon falak között,*

ahol, mint mondtam,

*egy fekete macska
asszonnyá változott,
majd fehér
meg szomorú ruhába öltözött.*

A költő a magasban

A költő a magasból kémleli mindazt,
amit kémlel, a világot, elsősorban.

*A költő ölében ott fekszik a fekete
macskakölyök, amelyik csak szuszog
és dorombol, szuszog és dorombol.*

*A macskakölyök nem kémleli a világot.
Neki annyi a világ, amennyit maga körül
érezkel: a költő lakása mindenekelett.*

*Mind a ketten mozdulatlanok. Mintha
öröktől fogva ott lennének a magasban,
mintha ezentúl örökké ott lehetnének.*

A költő a magasból egykedvűen
nézi a világot, egyre csak figyel.

*Isten kegyelméből, mondja a költő,
és továbbra is a karosszékében ül
moccanatlan, ölében fekete macska.*

*Isten kegyelméből, szuszogja a macska,
és dorombol, és továbbra is minden
mozdulatlan, mozdulatlanok ők maguk is.*

*Isten kegyelméből, mondja a világ, és
csak rohangál egyre, nyüzsg, forog,
tesz-vesz, mint akinek éppen dolga van.*

A költő végtelen magasságból figyel
a világot, hogyan is esik az darabokra.

Lent a mélyben mindenféle különös alak és formáció, egymás békíthetetlen ellenségei, valami sűrű kavalkádban.

Néha-néha füst, illetve robbanások hangja, mintha fortyogna valami, ott, a végtelen mélységben, mintha valami készülődne.

A költő csak csöndesen figyel mindezeket. A macskakölyök nem is figyel. Olykor moccan a kacsintás, aztán alszik tovább.

A költő a magasban ül, karosszékéből nézi, hogyan is múlik a mindenség körülötte.

Qatúl, a macska

Qatúl, a macska, a tengerparton él.
Patkányokra vadászik, mint afféle ragadozó.

Valahol a Földközi-tenger partján, ott lakik a költő. Pálmafák meg narancsligetek árnyékában veti papírra hétköznapjait.

Egyetlen öröme Qatúl, a fekete macska, amelyik puha és tömött bundájával olykor a költő kezét vagy éppen arcát simogatja.

Fülledt és párás minden. Mint a kábítószer, olyan az érintés, nyugtalan tekintetünk valami célra lel, amiben próbál végleg elnyugodni.

Qatúl, a macska, a pálmafák között.
Ezen a tájon figyel a jövő áldozatait.

A hajnalok még hűvösek. Ilyenkor idegenek érdeklődnek a költő hógyléte felől, alattomos szavaik irigységet meg gyűlöletet rejtegetnek.

Délben már minden másképpen van. Napsugár telepszik a költő homlokára, jóleső melege elsimítja a kétségtelenül meglévő ráncokat.

*Amikor leszáll az éjszaka, minden megváltozik.
A fekete macska elnyújtózik a költő lábainál,
és a patkányra gondol, amelyik elpusztult aznap.*

Qatúl, a macska, a Földközi-tenger partján.
Valahol délen, valahol nagyon messze.

*A költő azt hiszi, örökké tart majd mindez.
A fekete macska nem hisz semmit. Ő csak
figyeli jövendő áldozatait hideg tekintettel.*

*Észrevétlenül szavak, mondatok, verssorok
kúsznak valami nem is létező papírlapra, bennük
ott lapulnak egy ismeretlen költő mindennapjai.*

*És valóban: megáll az Idő, a szél, a tenger, a macska
mozdulatlanná dermed, miként ha valami festmény
született volna ott, a parton, a pálmafák árnyékában.*

Qatúl, a macska, a tengerparton él.
Patkányokra vadászik, mint afféle ragadozó.

Találkozás a Kastélyban

Valaki arca feltűnik ismét, valamikor.
És újra összekapcsolódnak a tekintetek.

*A macska elfordítja a fejét, nincs jelen.
Senki nem mozdul. Csak a remegés.
Csak a remegés a kézfejekben, csak az.*

Olyan, mintha soha semmi. Mintha álom.

*A kandallóban lassan kialszik a tűz.
A költő nem néz idegen arcba, idegen
pillantásokat nem kutat, nincsen semmi.*

Valaki arca valahol, mintha még realitás.
És újra egymásba, mert idő sincsen soha.

*A macska a költő lábaihoz dörgölődzik.
Nem keres megnyugvást, nem nyávog.
Ijesztő a hallgatása. Ijesztő a csend.*

Mintha álom lett volna, valaha valami.

*A költő hallgat, tehát a Kastély csendes.
Valami elveszett. Ebbe a veszteségbe nem,
nem lehet belenyugodni semmiképpen.*

Valaki arca majd sokára, talán csak éppen.
Talán csak véletlenül, újra, sokára, sohasem.

*A macska és a költő együtt, összetartoznak.
Mozdulatlan minden, semmi nem történik.
A kandalló üresen ásít. A költő néz maga elé.*

Nem keresünk semmit ott, ahol nincsen semmi.

*A macska felkapaszkodik a költő nadrágján.
Miközben ő maga sem létezik ott, a Kastélyban,
és az árnyéka is eltűnt már rég, hónapokkal ezelőtt.*

Valaki arca feltűnik ismét, valamikor.
És talán összekapcsolódnak a tekintetek.

